

Nooit meer lopen of praten

Voorburgse schrijft boek over beroerte van moeder

VOORBURG • In 2005 overlijdt de moeder van de Voorburgse Christine Kliphuis aan de gevolgen van een beroerte. Twee jaar later schrijft ze er een boek over: *Mijn hoofd is hol*.

MAJA LANDEWEER

Van de ene op de andere dag staat het leven van de Voorburgse communicatie-adviseur Kliphuis op zijn kop. 's Morgens krijgt ze een telefoontje. Een paar uur later zit ze in het ziekenhuis bij haar moeder in Groningen en komt haar leven in een stroomversnelling. Moeder verandert in één klap van een actieve, zelfstandige zeventiger in een zielig hoopje mens, dat niet meer kan lopen, schrijven of deelnemen aan een gesprek.

Ondertussen pendelt Kliphuis wekelijks heen en weer van de ene naar de andere kant van het land, jonglerend tussen de zorg voor haar moeder, de zorg voor haar dochter, opleiding en werk.

Beroertes krijgen weinig aandacht, vindt Kliphuis. Daarom besloot ze haar verhaal op papier te

« **Een beroerte is enorm ingrijpend. Plotseling is iemand een totaal ander persoon.**

Christine Kliphuis

zetten. „Het overkomt ontzettend veel mensen in Nederland, 41.000 mannen en vrouwen per jaar krijgen een herseninfarct of een beroerte. En het is enorm ingrijpend.

Christine Kliphuis bij een schilderij, dat haar moeder heeft gemaakt voor ze een beroerte kreeg. FOTO FRANK JANSEN

Plotseling is iemand een totaal ander persoon. Toch lees je er weinig over. Waarom dat is, weet ik niet. Misschien vinden mensen een beroerte eng.”

In *Mijn hoofd is hol* beschrijft Kliphuis de frustratie van haar moeder, door de beroerte half verlamd en geplaagd door een spraakstoornis. Schilderen, haar lust en leven, zit er niet mee in. Net als lopen, hoe hard de voormalig fysiotherapeute ook oefent. Zelfs een normaal gesprek voeren lukt niet. „Het erge is dat ze zich maar al te bewust was van al die beperkingen.”

De schrijfster zelf worstelde met ‘een enorme machteloosheid’. „Ik voelde me verantwoordelijk voor

mijn moeder, maar kon weinig doen. Dan zei ze: dit is een doodlopende weg. Hoe reageer je dan? De rolverdeling veranderde ook. Ze werd mijn kind. Maar dan wel een kind dat nooit opgroeit.”

VOLWASSENBOEK

Kliphuis heeft al negentien kinderboeken, waaronder een serie over medische onderwerpen, op haar naam staan. *Mijn hoofd is hol* is haar eerste volwassenenboek. Geen bewuste keuze, aldus de Voorburgse. „Ik heb mezelf nooit zozeer als een kinderboekenschrijfster gezien. Mijn dochter had op een gegeven moment buisjes nodig. Daar waren geen boeken over. Toen ben

ik dat zelf maar gaan schrijven.”

Met *Mijn hoofd is hol* hoopt Kliphuis de kennis over beroertes te vergroten. Ook wil ze tegenwicht bieden aan alle negatieve berichtgeving over de zorg in verpleeghuizen. Kliphuis zag in het verpleeghuis ‘ge motiveerde mensen’, die ‘ontzetten hun best doen’. „Altijd lees je weer over oudjes in vieze poepluiers. Er ik wil de dingen niet goed praten maar ik heb gezien dat de verzorging ook heel liefdevol kan zijn. Dat beschrijf ik. Hoeveel moeite ze doen om een beeld te krijgen van wie mijn moeder was. En hoe ze bijvoorbeeld proberen haar met links te laten schilderen. Daar lees je nooit over.”